BAYAN YANI

130

ASLA YALNIZ YÜRÜMEDİM!.

12 YAŞIN DAYIZ!



Mehmet Ali & Akşamsefası

MART 2023 / 03 - 20 TL K.K.T.C: 24 TL.


ISSN 2146-1384


BAYAN YANI
SIRADAKİ
Betül Yılmaz
2023

Bakan Yanık: Deprem bölgesinde 583 bin 751 kişiye psikososyal destek sağlandı.



BAYANYANI

AK TÜEL



Güzel şeylere tutunalım... Nisanur Erbil, Avrupa Eskrim Şampiyonası'nda ikinci olarak gümüş madalya kazandı...



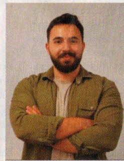
Son 7 yılda kadın cinayetleri %1400 arttı... Öldürülen her beş kadından biri boşanma aşamasında katlediliyor...

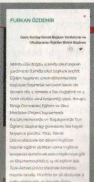


İnsanlar çadır diye inlerken KIZILAY depremzedelere ücretsiz çadır dağıtmak yerine depremin üçüncü günü AHBAP'a 46 Milyon TL'ye çadır satmış!



Furkan Özdemir CV





Milyonlarca sperm arasından birinci geldi ve İstanbul'da doğdu. Anaokulunda patates baskı yaptı. İlkokulda Kızılay Kolundaydı. Dizleri kanayan arkadaşlarının yaralarına tentürdiyot bastı, yara bantı yapıştırdı. 4. Sınıfta silgisini kaybeden arkadaşına silgisinin yarısını satarak ilk parasını kazandı. Üniversitede bir kaç defa ketılda makarna pişirdi. Gözüne toz kaçtı. Siyah noktalarıyla başı hep dertteydi. Kepek sorunu vardı. Sarı dolmuşta şoförün yanındaki koltuğa oturmuşluğu var. Garsona kendini göstermek için hiç çaba sarfetmedi bu konuda doğal bi yeteneği var. Bir defa mantara bastı. Onun dışında her şey süper. Ha bir de dondurma çubuğundan bedava çıkmıştı.

Mehmet Ali & Akşamsefası

Prof. Dr. Şengül Hablemitoğlu
Hablemitoğlu Ankara Enstitüsü
iletisim@hablemitoglu.net



DEPREMDEN SONRA KADINLAR

Türkiye ve Suriye'de milyonlarca insanın 6 Şubat'ta gerçekleşen büyük depremler ve devam eden artçılarıyla yaşadığı dehşet ve yas tarihi bir sürece dönüştü. Kayıplar ve ardından yaşamın sürdürülmesine ilişkin düzenlemelerin yavaş ve yetersiz oluşu, siyaseten de sancılı bir döneme girdi. Araştırmalar, afetlerden sonra kadınlar ve kız çocuklar için gelişen sonuçların daha zor ve daha tehlikeli olduğunu ortaya koyuyor. Afetler cinsiyet ayrımı yapmıyor, ancak etkileri orantısız bir şekilde kadınlar ve kız çocuklar arasında ayrımcı. Veriler şaşırtıcı; bir felaket olduğunda, kadınların ve çocukların ölme olasılığı 14 kat daha fazla. Ayrıca, özellikle var olan toplumsal cinsiyet eşitsizliklerinin artmasıyla ayrımcılığın şiddetlenmesi de cabası. **Var olan cinsiyet eşitsizlikleri; afetlere hazırlıklı olma, kurtulabilme, tahliye, müdahale, ölüm oranı ve iyileşme gibi durumlarda kadınları erkeklerden farklı şekillerde etkiliyor.** Ayrıca, kadınların savunmasızlığı düşük bir sosyo-ekonomik gruptayken artıyor.

Bu savunmasızlık anlamına geliyor ve genellikle kadınların toplumsal cinsiyet rolleri ve yaşadıkları yerlerdeki mevcut kültürel normlardan kaynaklanıyor. Savunmasızlık kırılganlığa neden oluyor. Savunmasızlık ve kırılganlık arasındaki bu korelasyon aynı zamanda afetlerin toplumsal cinsiyete dayalı etkisinin kesişimsel doğasını da ortaya koyuyor. Geleneksel kadınlık rolleri kadınların hayatlarını depremden sonra güçleştirmeye devam ediyor. Örneğin, çadır ya da konteyner hayatında yemek pişirme, temizlik, çocukların ve yaşlı ya da engelli aile bireylerinin bakımı, eş varsa onun isteklerinin yerine getirilmesi gibi beklentiler yaşam koşulları nedeniyle zorlayıcı hale geliyor. Bunların gerçekleşebilmesi için gıda, su, temizlik materyallerinin eksikliği, hijyen koşullarının oluşmaması kadınlar için önemli zorluklara dönüşüyor.

Bir afetten sonra, kadınlar günlük işlerini sürdürürlerken hasta ve yaralıların bakımından da sorumlu olurlar. Ve ailenin geçimini sağlayan kişi afet sırasında ölürse, kadınların genellikle dışarıda iş araması gerekir ve özellikle kız çocuklar ev işleriyle ilgilenmeleri için okuldan alınırlar. İyileşme döneminde kadınlar ve kız çocuklar, ailelerinin günlük yaşam işlevlerini yerine getirmek için daha fazla çalışmak zorunda kalırlar. Bu, yardım malzemeleri için sıraya girmeyi, suya tuvalete ve yıkanmaya erişmek için daha uzağa gitmek zorunda olmayı ya da zorlu koşullarda yemek pişirmeyi içerir. Bu faaliyetler genellikle gün içinde gerçekleşmektedir ve kadınların ve kızların eğitime ya da istihdama erişimini sınırlandırmaktadır.

Bir afetin öncesinde de, kadınların, çocuklar, yaşlı aile üyeleri ve engelli aile bireyleri dahil olmak üzere bir evin içindeki insanların bakımından genellikle birincil sorumluluğu vardır. Bakım verme sorumlulukları, deprem sırasında tahliyelerini engelleyebilir. Örneğin, hasarlı bir evden engelli oğlunu çıkaramadığı için ekipler gelmeden çıkamayan bir anneye tanık olduk. Benzer durum dünyadaki farklı afetlerde de yaşanıyor. Katrina Kasırgası sırasında zorunlu tahliye yayınlandıktan sonra New Orleans'ta kalanların yaklaşık yüzde 80'inin kadınlar oluşu dikkat çekicidir.

Tüm ülkelerde, kadınlara ve kız çocuklarına yönelik şiddet afet sonrası önemli bir risk faktörüdür. Diğer yandan yaşanan travma erkeklerin alkol ve madde kullanımını da körükleyebilir. Stres yönetimi ve öfke kontrolü zayıflıkları, şiddetin artmasına neden olurken; şiddetin öncelikle yöneldiği kişinin evdeki kadın ve çocuklar olması afette kadınların bir başka zorluğudur. Afet sonrası cinsel saldırılar, fiziksel istismar ve insan kaçakçılığı artmaktadır. Kalabalık barınaklarda ya da geçici konutlarda stres de artar ve bu da cinsel saldırganlık da dahil olmak üzere saldırgan davranışlara yol açabilir. Mülteci kampları ve ülke içinde yerinden edilmiş kişilerin yaşadıkları toplu alanlarda bu risk yüksektir. **Aynı zamanda kadınların içinde bulundukları koşullar ve sorumlulukları nedeniyle erkeklere kıyasla sosyalleşme sorunu yaşadığını, bunun da iyileşme sürecini etkilediğini bilinmektedir.**

“ Veriler şaşırtıcı; bir felaket olduğunda, kadınların ve çocukların ölme olasılığı 14 kat daha fazla. Ayrıca, özellikle var olan toplumsal cinsiyet eşitsizliklerinin artmasıyla ayrımcılığın şiddetlenmesi de cabası. ”

Bazı hızlı müdahalelere ihtiyacımız var;

Cinsiyete göre ayrıştırılmış veri çalışmalarına kaynak ve ekip sağlamak; kadınların kız çocukların ihtiyaçlarını anlamak ve karşılamak için cinsiyetin göz önünde bulundurulması önemlidir. Örneğin, cinsiyete duyarlı gıda yardımı ve barınma ihtiyaçları için bu önemlidir. Afetlerin tüm aşamaları kadınları farklı şekilde etkiler ve bu etkiler hakkında daha fazla şey öğrenmek daha iyi çözümlere yol açabilir.

Afet bölgesinde cinsel ve yakın partner şiddetini önleme kaynaklarını desteklemek için düzenleme getirmek; büyük bir afetten sonra tahliye bölgelerine ya da yeniden yerleşim alanlarına odaklanmak önemlidir. Örneğin, tahliye merkezlerindeki polis memurları ve ilgili adli sosyal hizmet uzmanlarının mağdur raporlarını toplamaya teşvik edilmesi gibi. Antakya'da genç bir kadın evi yıkılınca boşandığı eski eşinin yanına sığındığında erkeğin "dua et seni öldürmedim" diyerek kaynar suyla yakmasının önleyebilmeliyiz.

Aile planlaması, ebeler ve diğer kültürel olarak uygun doğum destekleri dahil olmak üzere üreme haklarının korunması ve takip edilmesi; hamile kadınları ve onları destekleyen hizmetler için özel hibeler bulma ve ulaştırma önemlidir. Bebek ve anne ölümünde azalmayı destekler.

Tek ebeveynli haneler için kalıcı olarak karşılanabilir konut destek finansmanı; barınma, ailelerin iyileşmesine yardımcı olmanın hızlı bir yoludur. Tek ebeveynli hanelerin istatistiksel olarak kadınların liderliğinde olma olasılığı daha yüksektir. Satın alınabilirliği artırmak, kadınlar için var olan gelir eşitsizliklerini de giderir.

Sonuç olarak, ister doğal bir olaydan ister insan kaynaklı bir olaydan kaynaklansın bir felaket meydana geldiğinde kadınlar ve erkeklerin aynı şekilde etkilenmediği bir gerçektir. Toplumda var olan eşitsizliklerin, hele de cinsiyete dayalı eşitsizliklerin bir felakette artması kaçınılmazdır. Etkileri uzun zamanda giderilemeyecek bu durumun geçici iyileştirilmelerinde cinsiyet duyarlı olunması gerekmektedir.

AFET HAZIRLIĞI...

HA! HII! NOLUYO, SALLANDIK MI?



TAMAM BİNA SAĞLAM DA ZEMİN RİSKLİ EMİNE. İMAR İZNİ BİLE VERMİYORDU YA HERİFLER, HATIRLASANA...



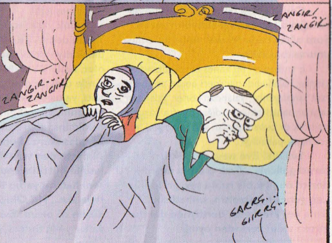
HII! NAPARIZ O ZAMAN? KIZILAY'DA ÇADIR FİLAN DA YOKMUŞ, MECBUR UÇAĞIMIZDA YATAR KALKARIZ Dİ Mİ?

TABİ CANIM GEREKİRSE UÇAKTA DA YATAR KALKAR İNSAN. ŞU ÇADIR DA ÇADIR DİYE TUTTURANLARI HİÇ ANLAMIYORUM ZATEN, ÜÇ KURUŞLUK BEZE TAMAH EDİYORLAR CIK CIK CIK...



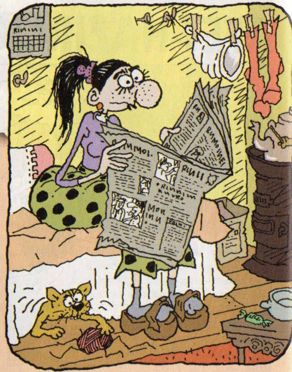
TAMAM CANIM O İŞ BENDE... HER İHTİMALE KARŞI ÇOKTAN HAZIRLAYIP BAŞUCUMUZA KOYDUM ONLARI ZATEN...

HAH! İYİ... UNUTMADAN, AFET ANINDA SEN KIZLARI KAPIP ÇIKIYORSUN, BEN OĞLANLARI. ÖNCÜ MÖNCÜ ONLARA ALDIRIŞ ETMİYORUZ AMA... TAMAM? HADİ ALLAH RAHATLIK VERSİN...



Mehmet Ali & Akşamsefası

Sıdıka



KIRKINCI KEZ SÖYLENENLER

- Ne kız o surat öyle, dolabın dibinde yedi hafta unutulmuş dolmalık biber gibi... Hayırdır, gemiciklerin mi battı? Gül acık uğursuz karı, iki laf et anneyle...

- Doğduğum gün ebe haklarımı okumuştu, hatırladığım kadarıyla konuşmama hakkına sahibim... Hem galiba problem ebemde zaten, doğum sırasında malzememden çalmış... En küçük bir duygusal sarsıntıda çürük bina gibi çöküveriyorum... Üf... İçim sıkılıyo... Canım hiç bişi istemiyo...

- Gardolaplarımızı açıp televizyondaki gibi kombin yarışması yapalım mı kız? Vakit geçer, açılırsın. Ya da Goncagül karısından bir "koçiş sunumu" öğrendim ben, gel onu göstereyim sana, kafan dağılır.

- Git işine anne yaa! Git bişii filan ör, dizini seyret, apartman watsap grubunda dedikodu yap, beni rahat bırak...

- Dalga geçme annenin gündelik hayatıyla... Ağzının ortalık yerine Safiye ölçeğine göre yedi şiddetinde bi korsam görürsün gününü... Şimdi düzgün cevap ver bakiim anneye; niye bozuldun da surat asıyosun, nooldu?

- Elinin körü! Kız anne, sen başka bi gezegende yaşıyosun da buraya taş örneği almaya mı geldin? Etrafta olup bitenleri görmüyo musun? Depremler, felaketler, üç saniyede enkaz haline gelmiş üç kağıtçılık ve rüşvet anıtları, yollara dökülmüş dar gelirli insanlar...

- Çeneye bak çeneye... Seni doğurucağıma taş örneği alsaydım zaten. Şom ağızlı cadı, felaket tellalları odası onursal başkanı.

- E ama yalan mı anne? Bir taraftan fırsatçılar, hâla kendi bildikleri beton peşinde rant kovalayanlar, yalandan körler, yalandan sağırlar, sahici öküzler, diğer tarafta başını sokacak ev bulamayanlar, yarın endişesi, delice hayat pahalılığı...

- Sus kız! Eve negatif elektirik faturası gelicek... Acık olumlu düşün, pozitif ol... Habis ruhlu şey, gri kan... Lan gençsin, güzelsin, sıhhatlisin... Sana ne? Herkesin derdiynen dertlenirsen aklın yerinden oynar.

- "Sıhhat" dediğin nedir ki? Bi tek başkalarının başına gelir sanıyosun di mi? Uzaklarda bi yerde deprem olur, birilerinin otobüsü devrilir, başkaları kör kurşunlara kurban gider, sadece elalemin çocukları zindanlarda kaybolur... Tüm bunları kendi başına gelmiş gibi düşünmezsen, susarsan, sıra sana da gelir hanım...

- Bu konuşan sen diilsin kız! Şer güçler, dış mihraklar kareoke yapıyo sana... Bak kızım, bu tabiatın şeysi... Başına kötü şeyler gelicek diye düşünürsen gelir... Misal, 40 kere "ben nezleyim, nezle oluyorum" de, 41'incide hapşırırsın...

> “Etrafta olup bitenleri görmüyo musun? Depremler, felaketler, üç saniyede enkaz haline gelmiş üç kağıtçılık ve rüşvet anıtları, yollara dökülmüş dar gelirli insanlar...”

- Hapşurgh!

- Çok yaşa, torunlarını okşa... Torun dedim de... Her şey kötüye gidicek diye de bir şey yok yani. Belli mi olur, belki TV'deki on diziden sekizinde olduğu gibi, bir holdingin veliahtı, yakışıklı ve fakat içten içe ailesinin züppeliğinden hazzetmeyip hakiki insanlığı özleyen bir çocukla karşılaşırsınız. Sonra çocuk senin insaniyetinden ve aklından etkileşip ailesinin bütttüün muhalefetine rağmen seni hanımı yapıp iki de torun devreye alır... Hı? Olucağına bak, iyi düşün iyi olsun. Evrene pozitif manyaller yolla Sıdıka, anda kal yavrum...

- Pozitif enerji yollıyım da, esasen evrenle insanlığın arası pek yok gibi. Gezegene kötü davranıyoruz diyerekten bizden negatif elektrik alıyo olabilir. Belki de o yüzden bize P ve S deprem dalgaları yolluyodur.

- Niye kızıyomuş kız evren bize? Ne kötülüğümüzü görmüş?

- Tam bilemiyorum tabi... Belki de hep aynı masalı anlatan "Aptallara güzel gelen televizyon dizileri"ni gerçek sananlarımız var diyedir...

- Dalga geçme anneyle vizyonu gri, ufku dar orspu!

- Kız anne, şu en son söylediğin sözcük var ya... Her kızdığında diyosun. Kaç kırk?.. Bin kez filan demişindir... Yani bi düşünsene, şu ana kadar ben çoktaan dediğin gibi olmuşumdur... Gerçi negatif bi imaj ama söölediğin gibi; tabiatın kuralı bu, kırk kez söölersen olur... Bu bakımdan ben, teori gereği, şööle acık işe çıkıcam... Sonra kazandığım paraynan, üç beş parça eşya alıcam... Ahahay şu dünyaya bi kere geliyoruz... Tadını çıkarmak varken, ne o ööle kafayı ona buna takıyoruz... Tadılmamış şaraplar, edilmemiş danslar, uzak ülkeler, her biri farklı hoşlukta çeşit çeşit adamlar, değişik hazlar, ilk bahar... Kısa, uzun...

- Lan!

- Haklısın anne...Evrenin pozitif titreşimine el vermek, pozitif değişimin elinden tutmasına izin verip ordan ufak öpücüklerle omzuna tırmanmasına, dudaklarını kulağına yapıştırıp şarkılar söylemesine kendini bırakmak... Ayh... Dışarı çıkmam lazım anne!

- Kız sen yanlış anladın o kırk kere şeysini bana bak... Bak ne diyorum... Kız? Baban seni geberticek... Baban seni geberticek... Baban seni geberticek... Baban seni geberticek...

atilla atalay

Feyhan Güver





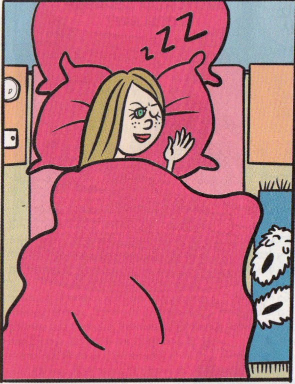




6 ŞUBAT 2023
04.17 MERSİN

DEPREM

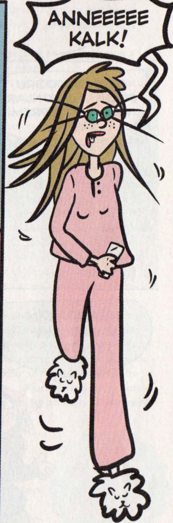
İpek Özsüslü

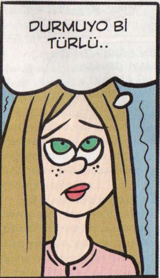


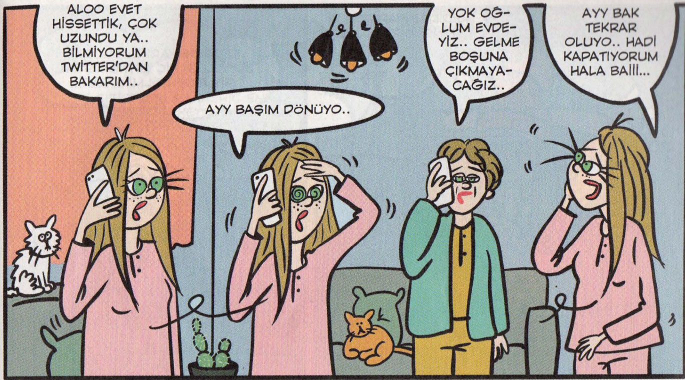










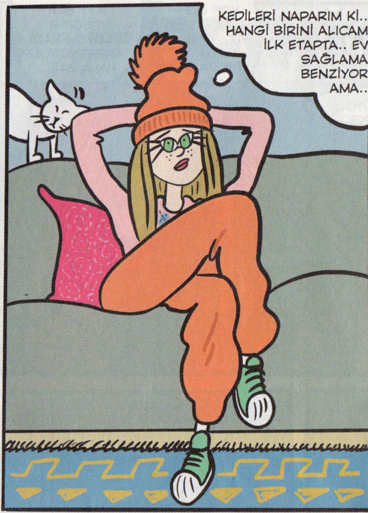




GÜNEŞ DOĞANA KADAR SAĞI SOLU OKUDUM VE SONRA UYKUYA YENİK DÜŞTÜM..



Mehmet Ali & Akşamsefası


KEDİLERİ NAPARIM Kİ.. HANGİ BİRİNİ ALICAM İLK ETAPTA.. EV SAĞLAMA BENZİYOR AMA..


BELKİ DE YARIN ÖLÜCEM.. BU YELEĞİ HİÇ GİYMEMİŞTİM.. GİYMEDEN ÖLMİİM BARİ..


BENİM BEYNİM NEDEN BU BİLGİLERLE DOLDU Kİ.. BEN SIVA ÇATLAĞINI NEDEN BİLİYORUM? BAZI GERZEKLERİN KOLON KESTİĞİ BİLGİSİ NEDEN VAR BENDE.. NE BÖYLE İNSANLAR OLMALIYDI NE DE BUNLARI BİLMELİYDİM BEN!!! KAHRETSİN..


NEYSE ÇALIŞMAM GEREK.. DERGİ GÜNÜ BUGÜN..

BAZEN ÇİZMEK ÇOK ZORDUR..

NE ÇİZİCEM Kİ ŞİMDİ..HİÇ ENKAZ ÇİZMEDİĞİMİ FARKETTİM..İNSANLAR ÖLDÜ.. ÖLÜME TERKEDİLDİLER.. NE ÇİZİLİR Kİ..NEDEN..

BAZEN BANYO YAPMAK

SAÇIMI YIKAYAYIM, VÜCUDUMU DA ISLAK MENDİLLE SİLEYİM..

LAMBA MI SALLANDI LAN?!

YÜZ YİRMİ İKİNCİ SAATTE GELEN MUCİZE!

BAZEN AKIL SAĞLIĞINI KORUMAK ZORDUR..

20 ŞUBAT 20.04

DEPREEEEEM!

BAZEN KARAR VERMEK ZORDUR..

DONUMU MU GİYMELİ-YİM?!

ÖNCE ÇÖK KAPAN MI YAPMALIYIM?!

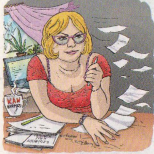
İpek '23

Mehmet Ali & Akşamsefası

Felaketlerin Gölgesinde



"Evren ne iyi huylu ne düşmanca görünüyor. Sadece umursamaz görünüyor."
Carl Sagan



Ezgi Aksoy
aksoyezgi@gmail.com

İnsanın başına yeterince büyük bir felaket geldiğinde değil düşünce sistemi ya da hayata bakışı, genleri bile yeniden kodlanıyor bence. Vücudundaki her bir atomun tekmili birden yeniden sıraya diziliyor. Çok büyük üzüntüye, onarılması neredeyse imkansız zarara uğradığında insan, kendini ya yeniden var ediyor ya da yok oluyor. Bunu bireysel ölçekte de toplumsal ölçekte de defalarca yaptı. Hayatta kaldı. Biz hayatta kalanların soyundan geliyoruz.

Felaketleri bazen doğa, bazen de insan kendisi yaratıyor. Bazen de bu son yaşadığımız felakette olduğu gibi, her ikisinin bir karışımı olabiliyor felaket dediğimiz. Neticede bu büyük kederli hadiseler, insanın içinde yatanı en dolambaçsız ortaya çıkaran bir tür turnusol kağıdı gibi işliyor. Zamanın ilk "tik tak"ını vurduğu andan beri kaç defa yaşandığı bilinmez. Hesaplanabileceğini de zannetmiyorum. Bizim gibi kısa ömürlü fanilerin idrak sınırlarını zorlayacak genişlikteki zaman dilimlerinde yok olan, daha doğrusu yok olagelen gezegenler, yıldız sistemleri, çarpışan galaksiler var geçmişimizde. Koca galaksileri yutan kara delikler, umursamaz, kimsenin gözetmediği bir varoluşta öylece boşluğa emileduran yekpare evrenler. Zamanın dahi kayıt edemediği büyük yıkımlar, kayıplar, yok oluşlar. Durmadan dağılan ve yeniden kurulan alemler... Bu büyük felaketler karşısında bir insanın ömrü o kadar küçük, o kadar anlamsız, o kadar kısa ve o kadar önemsiz ki! Bu büyük tablo karşısında, gezegenin birinde, zamanın tak dediği bir salisede, yerküre 65 saniye boyunca kırılmış çok mu?

Çok elbette! Çok! Dayanılmaz! Korkunç! Hem de birkaç evreni paralelleriyle birlikte aynı anda yutacak kadar korkunç. Bir tek gözyaşında, yitip gidenlerin ahında, geride kalanların onulmaz öfkesinde değil depremler, değil gezegenler yıldızlar, koskoca galaksiler battı gitti. Koskoca bir evren, tüm olasılıklarını da aldı, bir daha var olmamak üzere bu gerçekliği terk etti. Görünüşe göre bir evrenin uçsuz bucaksız ve sessiz, zifiri mutlaklığının umurunda değildi olanlar, bir de umurunda olması gerekenlerin... Ecnebilerin de dediği gibi, bırakın da önce bunu sindirelim (Sindiremedi!).



İnsanoğlunun Çaresizliği?

Felaketler zamanın başından beri var, ama biz hikayeye dahil olduğumuzdan sonrasıyla ilgileniyoruz elbette. Yoksa dinozorları yok eden de bir felaketti, ama olmasaydı olmazdık yani. Hepimiz son derece alelade gibi görünen, ama mükemmel bir saatle birbiri ardına olmayı bekleyen, olağanı değiştiren o anlık atılımlar sayesinde var olmadık mı neticede? Gen diziliminde meydana gelen ani bir mutasyon, aniden gezegene çarpan devasa bir meteor, öndeki spermi geçen cingöz spermin çevikliği vesaire vesaire... Bu işte kimisinin kader, kimisinin de iflah olmaz bir rastlantısallık dediği, zurnanın zırt dediği nokta. Ama önemli olan kısım bu da değil. Önemli olan kısım; biz fanilerin bu ani yıkımlar karşısında cepheyi nerede tuttuğumuz. Durmayı seçtiğimiz nokta, şimdiden başlayarak kuşaklar sonrasına yayılacak bir boyuta etki edecek zira. Zamanda bir kırılma gerçekleşecek. Bir kişinin duruşu bile geleceği değiştirebilir. Bir kişinin kıvılcımı, tüm toplumu tutuşturabilir. Derken karanfil elden ele! Yani gönülden gönüle yayılan bir kararlılığı diyorum. Çok şeye etki edebilir. Etti de daha önce. Gelin örneklerine bakalım biraz.

İnsanoğlunun yakın geçmişte başına gelen en büyük felaketlerden biri I. ve II. dünya savaşlarıydı elbette. Cephede cereyan eden ve insanın bedenine yani ete ve kemiğe indirgendiği, öldürülebilirliği üzerinden yürüyen savaş bir yana, bir de insan psikolojisinde cereyan eden bir savaş vardı ki işte o şu anda yaşadığımız toplumu şekillendirdi. I. Dünya Savaşı monarşilerin büyük oranda sonu oldu örneğin. Çünkü halklar artık kaderleri sadece bir kişinin elinde olsun istemi-







yordu. Temsili de olsa demokrasi ve de eşitlik istiyorlardı. I. Dünya Savaşı ayrıca kadın hakları için önlenemez bir yükseliş demekti. Erkekler savaşa gittikçe, ya da daha çıplak bir tabirle öldükçe, onlardan kalan yerleri kadınlar doldurdu ve böylece kadınların evleri süslemek ve çocuk doğurmak için var edilmiş birer şirinlik muskası olmadıkları görülmüş oldu. Tıp, teknoloji de ilerledi bu arada. İlaçlar, tedavi teknikleri değişti. II. Dünya Savaşından sonra Avrupa bir daha faşizmi görmemek adına bir dizi önlem aldı. Zira savaştan sonra Avrupa öyle bir haldeydi ki, enteresan bir hadise olsa ve hayat sıradan bir Avrupalının karşısına bir Deccal'i bir de Hitler'i çıkarsa, o sıradan Avrupa hiç düşünmeden Hitler'i yeniden yok etmenin yollarını arardı inanın. Savaştan sonra Almanya'da Hitlerin yarattığı felaketlerin yaralarının sarılabilmesi için insanüstü bir mücadele verildi. Okullarda bu felaket en ince ayrıntısına kadar öğretildi, Nazi propagandası yapmak kesinlikle yasaklandı.

Atlantik'in diğer kıyısında, böğrüne atom bombasını yiyen Japonya, bir daha asla böyle bir felaket yaşamamaya ve ayağa kalkmaya öylesine ant içti ki, o günden sonra Japonya'yı gerçekten de hiçbir şey yıkamadı. Buna 8 büyüklüğündeki depremler de dahil biliyorsunuz. Üstelik Japonya, yaşadığı bu travmayı sindiremiyor, öğütemiyor, dönüştüremiyordu. Derken sonu Manga'ya uzanan bir çizgi roman külliyatı patlak verdi. Çoğunlukla radyasyonla mutasyona uğrayan canavarlar ve o canavarların bazen kötücül, bazen de tamamen nötr yani sadece kendi doğaları içinde davranışlarını resmetti o zamanın gençleri. Bir toplum sanatla iyileşti. İyileşirken güçlendi. Dedim ya, depremin bile yıkamadığı bir ülkeye dönüştü. Günümüzde Japonya fay hatları üstüne köprü inşa eden bir ülke artık.

İzlanda 2008'de kelimenin tam anlamıyla batıyordu. Ada olarak, denize doğru değil elbette. Ama finansal olarak, basiretsiz liderlerin ülkelerini sürüklediği o kaybedenler denizine. Peki İzlanda bu krizi nasıl tersine çevirdi? Tüm sisteme bakışını radikal biçimde değiştirerek. Önemli noktalardaki neredeyse bütün erkek liderleri, yaşı belli yaşın üstünde olan politikacıları yerlerinden ederek. Yerlerine genç kadınları koyarak. Onların öne sürdüğü vizyona güvenerek ve önerdiklerini eksiksiz uygulayarak ayağa kalktılar. Günümüzde İzlanda dünyanın en zengin ülkelerinden biri olmayabilir, ancak ekonomisi en güvenilir ve de en yaşanılası ülkelerden biri olduğu kesin.

Uzayın ve fiziğin kuralları çok açık. Yıkım, kaçınılmaz. Yıkım olmadan büyüme olmuyor. Büyümeden kasıt ekonomik büyüme değil, içsel gelişme ve hatta toplumsal büyüme. Ve



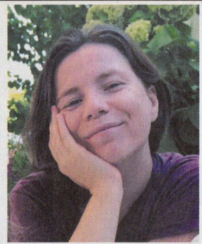


bu yıkımlar, geçemediğimiz testler gibi, durmadan karşımıza çıkıyorlar. Ta ki biz o seviyeyi atlayana kadar.

24 yıl önce Marmara Depremini yaşamış bir halk olarak 2023'te on ili birden etkileyen ve büyüklüğü 8'e ulaşan bir depremde, deprem yönetmeliğine uygun binalarda can kayıpları yaşadıysak, bizim acımızı hiçbir teselli sözcüğünün dindirebileceğini zannetmiyorum ben. O yüzden de sarf etmeyeceğim. Ne nihilist bir noktada durup hiçliğe övgü yapıyorum şu anda şu yazıda ne de içimde büyüyen öfkeyi göz pınarlarımdan akıtabiliyorum. Bu gezegen de elbet bir gün Samanyolu galaksisinde olan her gezegen gibi Andromeda Galaksisi ile çarpışacak ve yok olacak. Eminim çok güzel bir ışık saçılacaktır evrene o gün. Ve o gün, bugün burada yaşadıklarımızın artık hiçbir önemi kalmamış olacak. Ama o güne kadar, bilimin ve inşaat teknolojilerinin ışığında can kayıplarının önlenebilir olduğu defalarca ispat edilmiş bir doğa olayı karşısında bu yenilişimizin mücadelesi sürecek. Yani dünya durdukça. Ve görünüşe göre dünya daha uzun süre buralarda olacak.

Mehmet Ali & Akşamsefası

Süper Mario, Canavarlar ve Titanic Üzerine Bazı Mülahazalar



Yasemin Olur
yaseminolur@yahoo.com

Yazarın Uyarısı: Bu yazı yüksek dozda ümitsizlik içermektedir. Neşeli günlere dair ümit tohumu taşıma ihtimalleri olduğundan, 9 yaşından küçük çocukların bu yazıyı okuması uygun değildir. Geri kalan hepimiz zaten biraz ölüyüz, birçoğumuz da gerçekten ölümlerin en ızdırap verici şekliyle bedenen de öldü ve hepsi birer sayı şimdi. İstatistik olmak için çok canlıydılar.

Yabancı bir dizide geçiyordu "Ben bir sayı değilim, özgür bir adamım" Böyle çıkışlar yapmayı bırakalı ne kadar çok zaman oldu. Sindirildik ey halkım sanki di mi ya? Böyle bir başımız belaya girmesin, çalıyorlar ama yol da yapıyorlar filan, sonra herkes çalıyor zaten, en azından kira öder gibi ev alıyor millet... Evet yaptıkları yollardan geçemedik, denetlenmeyen binaların enkazında ezildik... Bunlar tabii küçük detaylar değil mi? Unutmadığımız şey mi ya? Birkaç aya bakar. Yine imar barışı filan olsa akın akın koşarız başvuruya. Sevilmelere! doyamadığımızdan bu başımızdaki tanımlanamayan cisimleri tekrar seçeriz. Çünkü bizde Stockholm Sendromu gibi bir şey oldu sanki böyle hastalıklı hastalıklı celladına âşık tavırlar. Ama açıkçası artık benim hiç umurumda değil. Gördüğüm tek kare fotoğraf bana yetti ve ben aranızdan kısa süre önce ayrıldım. Ayrıldım derken kafa olarak yani, yoksa bedenen hala İstiklal'de filan bana rastlayabilirsiniz. Ben artık sanki kötü bir şey yokmuş gibi davranmaya çalışıyorum. Hayatta kalmak için kendimi kandırma, inkar metodunu bilinçli bir şekilde uyguluyorum. Sanki sene 2000'lerin başıymış ve ben henüz hiç incinmemişim, sanki AKP hiç seçilmemiş gibi yapıyorum. Fotoğraf çekiyorum, kitap okuyorum ve sanki hayat bana güzel günler sunacakmış gibi düşünüyorum, -mış gibi yaparsam belki öyle olur gibi, gibi gibi... Çünkü artık gerçeklikle yaşamam zorlaştı.

Bu halimi itici bulan arkadaşlarım tarafından dışlanıyorum ama gerçekten de önemli değil. Ben zaten her şeyi dışlamışım. Yani buradayım ama "ben aslında yoğum!!" Türkiye beni o kadar yordu ki sadece bir an önce "simülasyonu başarıyla tamamladınız" sesini filan duymak istiyorum. Süper Mario gibi oyundaki bölümleri aşıp, yani bir şekilde günü atlatıp, prensesi kurtarmaya çalışıyorum. Evet, benim bu dünyaya getirdiğim bir prensesim var ve ben bu oyunda kalmak zorundayım. Oyunun amacı hayatta kalmak ve prensesi canavarlardan kurtarmak. Şunun şurasında seçime ne kaldı?

Bütün hayatım boyunca hep kaygılıydım. Çünkü bir şekilde başımıza bir felaket gelecekti. Herkesin başına hep bir felaket geliyordu ve bu bela okları bir gün bize de uğrayacaktı. Bu bekleyişten dolayı bütün hayatım zaman zaman yoğun, zaman zaman daha seyrek kaygı ataklarıyla geçti. Uğur Mumcu'nun arabasına bomba koyduklarında ben küçük bir çocuktum. Bizim arabamızın da altına bomba koyarlar mı korkusuyla arabaya her bindiğimde yaşadığım paniği hatırlıyorum. Ben sanıyordum ki rastgele konan bombalar var, o gün de Uğur Mumcu'ya denk gelmiş. Bize de çıkabilir bu Milli Piyango diye düşünüyordum. Milli Piyango bize çıkmadı. Biz, yani hayatta kalanlar ciddiye alınacak insanlar değildik. Henüz bedel ödeyeceğimiz günler gelmemişti. Sonra bir gece fünyeyle imha edilen bomba sesine uyandığımda, balkona koştuğumu, babamların sakin sakin "bir şey yok, ses bombasıymış" dediklerini hatırlıyorum. Bombalar hayatımızın rutiniydi ve bir şey yoktu, uyumaya devam edebilirdik. Henüz bombadan ölmeyecektik. Kaygı tohumları bizim nesle böyle ekildi. Biz kalabalık yerlerde yürüyemeyen insanlardık bir dönem. Parçalanarak ölmek istemiyorduk.

Sonra askerlik... Sevdiklerimiz canlı dönsün diye bekledik. Haberlerde altyazıları takip ettik. Çıkan çatışmaların mekânlarını elimiz buz keserek dinledik. Bugün de ölmemiştik. Bugünkü cenaze de bize çıkmamıştı çok şükür. Bugün de Milli Piyango bizi es geçmişti.

Devletin düşmanlarıyla! mücadelesinde Süper Mario gibi bombalara filan denk gelmeyip de bölümleri geçince başka ölüm seçenekleri ekranda belirdi: Sel, deprem, orman yangını, yolda geçerken rastgele gırtlaklanmak, erkek şiddetinden dövüle dövüle ölmek...

Bu kadar yıldan, bu kadar acıdan, bu kaygıdan sonra üzerime çöken hissizlik halini ben artık ruhen ölmekle açıklıyorum. Hep bir şeylerin düzelmesini beklediğim bu hayatta bir halt olmadı. Bir şeylerin bir gün düzeleceğine dair duyduğum inancın üzerinden duble yollar geçti. Yalnız olduğumu da düşünmüyorum. Biz, koca bir nesil artık pes ettik. Hala direnenlere de selam olsun ama gemi batıyor. Bu maç buradan dönmez. Ben Titanic batarken kemanını çalarak kalan son anlarının tadını çıkaran o dayının taraftayım. Ben pes ettim. "Yine denedim, yine yenildim, daha iyi yenildim" ama artık ben daha fazla yenilemiyorum. Beni bırakın siz gidin. Son bir güzellik olarak seçimde oy kullanacağım tabi, direnenlere benim de pes etmişken bile son küçük bir katkım olsun.

Bu ülke bana ve tüm vatandaşlarına(yandaşlar hariç) bir hayat borçlu...

Ama umutlandığım o küçük "an"lar...

Yine de güzeldi...



BAYAN YANI

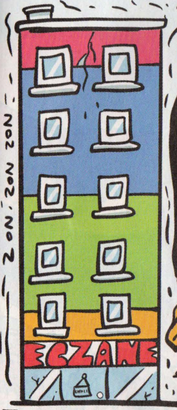
2023-03-MART
Aylık yaygın süreli yerel yayındır.
BD Basın Yayın Tic. Ltd. Şti. adına
Sahibi ve Yazışleri Müdürü
Tuncay Akgün

Renklendirme Editörü
Fikret Özdemir
Grafik Düzenleme
Cebrail Okcu

Müessese Müdürü: Ali Yavuz
Abonelik: Aysun Öztürk
ADRES: Duatepe Sok. No:16
Yeldeğirmeni/Kadıköy
TEL: (0212) 2929565-66-68

FAX: (0212) 251 57 54
BASKI: LeMan Ofset
(0212) 858 00 93
DAĞITIM: Turkuaz Dağıtım
Paz. A.Ş. (0212) 2929565

TEK ADAM











Mehmet Ali & Akşamsefası

SES
YILIN KADINLARI 2022

GREV SÖZCÜ

733

Ramize Erer



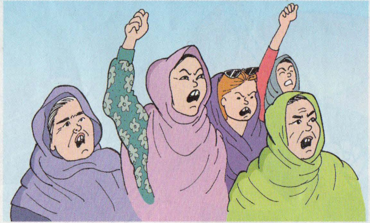
SES Yılın Kadınları

DİRENİŞLERİ İLE UMUT OLAN KADINLAR

İranlı kadın direnişçiler adına Parastoo Salehi



İran'da Eylül ayında Mahsa Amini'nin kıyafet kurallarına uymadığı iddiasıyla 'ahlak polisi' tarafından gözaltına alınması sonrası hayatını kaybetmesinin ardından patlak veren ve ülke geneline yayılan gösterilerde kadınlar en ön saflarda yer alıyor. Başörtüsü zorunluluğuna karşı bir başkaldırı olarak başlayan eylemler, ülke geneline yayılan rejim karşıtı protestolara dönüştü. Hatta bu birçoklarına göre bir 'kadın devrimi.'



Afganistan'da Taliban'a karşı direnen kadınlar adına Zakira Hekmat

Geçen yıl Taliban'ın Afganistan yönetimini ele geçirdiği günden bu yana, kadınlar aşama aşama pek çok haktan mahrum edildi: İşten çıkarıldılar, kamusal alanlara, parklara girişleri yasaklandı, ortaokul ve liseye gitmelerine izin verilmedi, burka giymeye zorlandılar, yanlarında erkek olmadan seyahat edemez hale geldiler. Son olarak da bu hafta kadınların üniversiteye gitmesi yasaklandı. Hak ihlallerine her gün bir yenisi eklenirken umudunu korumakta zorlanan kadınlar, yine hayatlarının ellerinden alınmasına sessiz kalmıyorlar.

Ukrayna'nın içinde ve dışında mücadele veren kadınlar adına Olena Velychko

Ukrayna'da savaş devam ederken, zorla yerinden edilen 8,5 milyon insanın yüzde 80'ini kadınlar oluşturuyor. Cinsel şiddetin bir savaş taktiği olarak kullanıldığı, binlerce kadının sınırdan kaçırıldığı ve tecavüze maruz kaldığı savaş ikliminde, ülke dışına güvenli bir şekilde çıkmayı başarmış olanlarsa, travmaların ağırlığı ve zor yaşam koşulları altında yaşam mücadelesi vermeye devam ediyor.



Kadın Cinayetlerini Durduracağız Platformu adına Gülsüm Kav ve Fidan Ataselim

2010 yılında Münevver Karabulut cinayetinin ardından kurulan Kadın Cinayetlerini Durduracağız Platformu (KCDP), kadına yönelik şiddetle mücadelede Türkiye'nin en güçlü örgütlerinden biri haline geldi. Kadın cinayetlerinin boyutlarını ve sebebini görebilmek, seyrini analiz edebilmek için kurulduğu günden bu yana kadın cinayetleri verilerini raporlayan Platform, kadına yönelik her türlü şiddet ve çocuk istismarı davalarını sistematik olarak takip ediyor. Türkiye genelinde öldürülen kadınların yakınları ve şiddete uğrayan kadınlarla birlikte adalet mücadelesi yürüten dernek, güçlü bir kamuoyu oluşturma ve hukuki destek sağlamada oldukça etkili.



Sera Kadıgil



Parlamentolardaki kadın temsilinde 188 ülke arasında 129'uncu sırada yer alan Türkiye'de bu yıl bir kadın milletvekili cesaretiyle gündem yarattı: Sera Kadıgil. Kadınların yaşadığı zorlukları, uğradıkları ayrımcılığı ve kadın cinayetlerini Meclis kürsüsünde sıklıkla dile getiren TİP İstanbul Milletvekili Kadıgil, LGBTİ+'lara destek verdiği konuşmalarla da hafızalarda.



Gezi'nin kadın tutukluları adına Mücella Yapıcı, Çiğdem Mater, Mine Özerden

Mücella Yapıcı, Mine Özerden ve Çiğdem Mater 'hükümeti ortadan kaldırmaya teşebbüse yardım' suçlamasıyla nisan ayından bu yana Bakırköy Kadın Kapalı Cezaevi'nde tutuklu. Üç isim de bu suçlamayla 18 yıl hapis cezası aldı.



Ebrar Karakurt

Türkiye A Milli Kadın Voleybol Takımı oyuncusu Ebrar Karakurt, voleybola 12 yaşında Vakıfbank takımında başladı. Vakıfbank forması ile yıldızlar ve gençler kategorisinde Türkiye şampiyonluğu elde etti. U23 Milli Takımı ile Dünya Şampiyonu olan Karakurt, 2021 yılında, 21 yaşında iken, Türkiye A Milli Kadın Voleybol Takımı oyuncusu oldu. Maçlarda gösterdiği performans ve başarılarının yanı sıra genç kızların imkansızlıklar yüzünden spordan uzak kalmaması için SosyalBen Vakfı ve Nike'ın desteğiyle Ebrar Karakurt Akademi'yi kurdu, hepsine ilham oldu.



İşçi direnişlerinin ön saflarındaki kadınlar adına Rojbin Polat & Esra Soybir

2022 yılı işçi mücadelelerinin yoğun olduğu bir yıl olurken, mücadelenin ön safları da kadınlarla doluydu: Farplas, ETF Tekstil, Asen Alüminyum, Acarsoy Tekstil... Kadınlar pek çok engellere rağmen direnişlere öncülük ediyor. İşçiler, düşük ücretlerin yanı sıra mobbing, sendika düşmanlığına karşı da ayakta.

'Aysel Tuğluk İçin 1000 Kadın' Girişimi



2016 yılından cezaevinde tutulan, bu süreçte sağlık durumu günden güne kötüye giden ve son olarak Adli Tıp Kurumu'nun "cezaevinde kalamaz" raporu verdiği demans hastası eski HDP'li eski vekil Aysel Tuğluk, yılın son günlerinde Kandıra Cezaevi'nden tahliye edildi. Tuğluk'un özgürlüğe kavuşmasında, onu bir gün olsun unutmayan kadın yoldaşlarının, kadın örgütlerinin, gazetecilerin ve siyasilerin mücadelesi etkili oldu. Hayatın ve mücadelenin her alanından 1000 kadın, Tuğluk'un tahliye edilmesi için 'Aysel Tuğluk'a Özgürlük için 1000 Kadın' kampanyasını başlattı ve herkesi Tuğluk ve onun şahsında hasta mahpusların yaşam hakkı için ses vermeye çağırdı.

Beats by Girlz Türkiye



Beats By Girlz Türkiye, müzik endüstrisinde toplumsal cinsiyet eşitliğinin sağlanması için kendi müziğinin peşindeki, kendi hikâyesini anlatmak isteyen genç kadınları destekleyen bir müzik ve teknoloji oluşumu. 2013 yılında New York merkezli bir girişim olarak başlayan ve ABD'nin birçok eyaletinin yanı sıra Danimarka, Lizbon, Londra, Berlin, Prag ve Paris gibi bölgelerin olduğu 30'un üzerinde yerde faaliyet gösteren Beats By Girlz kolektifinin bir parçası olan oluşum, Türkiye topluluğunu güçlendirmek amacıyla müzik ve teknoloji odaklı eğitim projeleri düzenliyor ve müzik endüstrisinde toplumsal cinsiyet eşitliğinin sağlanması için yaratıcı sektörlerdeki paydaşlarla ortak projeler geliştiriyor.



LGBTİ+ aileleri adına LİSTAG

İstanbul Saraçhane'de Fikirde Birlik ve Mücadele Platformu'nun çağrısı ve RTÜK'ün desteğiyle LGBTİ+'ları hedef alan "Büyük Aile Buluşması" mitingine karşı toplumun her kesiminden insan tek ses oldu: #NefretYürüyüşüneHayır. Siyasi parti üyeleri, sanatçılar, demokratik kitle örgütü temsilcileri ve yurttaşlar, LGBTİ+'ları doğrudan hedef alan mitinge tepki gösterdi. Sadece LGBTİ+'lar değil onların aileleri de nefret söylemlerinin hedefindeydi. Cumhurbaşkanı ve AKP Genel Başkanı Erdoğan Malatya'da katıldığı bir toplantıda, "Güçlü bir ailede LGBT diye bir şey olabilir mi?" dedi.

Gülşen



Uzun yıllardır müziğiyle geniş kitlelere ulaşan Gülşen, erkek egemen bir anlayışın ürettiği cinsiyetçi söylemlere karşı dik durarak bütün kadınlara ilham olmaya devam ediyor. Sahne kıyafetleri nedeniyle hedef gösterilmesi ile başlayan süreçte kadınların yaşamına dair çizilen sınırlara ve patriyarkanın ideal kadın rollerine karşı sesini yükselten Gülşen, sahnesini LGBTİ+ haklarını savunmak için de kullandı. 26 yıldır kendi emeği ile ayakları üstünde duran bir sanatçı olarak kadınların sadece kendilerine ait olmaları gerektiğini vurgulayan Gülşen, yaşamın eril tahakkümün çizdiği sınırlara sığdırılamayacağını, umutsuz ve çaresiz hissettiğimiz anlarda dayanışmayla var olabileceğimizi bize tekrar gösterdi.

Mehmet Ali & Akşamsefası

Hazal Sipahi

'Mental Klitoris' podcastinin yapımcısı ve sunucusu Hazal Sipahi, cinselliğin konuşulmadığı Türkiye'de farkına vardıklarını yok saymak yerine adım atmayı tercih eden biri. Sipahi, podcastini şöyle anlatıyor: "Bu podcastte seks, cinsellik, cinsel sağlık, cinsel şiddet, toplumsal cinsiyet ve hazza dair kavram ve konuları seks pozitif bir yaklaşımla inceliyoruz."





Dr. Dilek Gürsoy

Almanya'da Türk göçmen bir ailenin çocuğu olarak doğan Dr. Dilek Gürsoy, önde gelen bir kalp cerrahı ve yapay kalp uzmanı. Avrupa'da yapay kalp nakli yapan ilk kadın cerrah olarak övgüyle söz edilen Gürsoy, Almanya'da Forbes dergisine kapak oldu ve BBC'nin dünyanın en ilham verici ve etkili 100 kadın listesinde yer aldı.

Çevre hakkı mücadelesinin öncü kadınları adına Süheyla Doğan

Bu yıl Türkiye'de çevre ve ekoloji mücadeleleri açısından çok önemli gelişmeler oldu. Ülkemizde ve dünyada artarak devam eden doğa tahribatına karşı yürütülen çevre hakkı mücadelesinde bu yıl da en önde kadınlar vardı.



Göktürk Yeşil Kalsın Girişimi

Demirören Grubu'nun kredi borçlarına karşılık Ziraat Bankası'na geçen İstanbul'daki Göktürk Mahallesi'nin Kemerköy Sitesi içindeki yeşil alanlar, hukuka aykırı şekilde rezerv yapı alanı ilan edildi ve Bakanlık eliyle yapılaşmaya açıldı. Kemerköy sakinleri tarafından ilgili kararın iptali için tekrar dava açıldı. Ziraat Bankası ve Emlak Konut GYO ise dava sürecinin tamamlanmasını beklemeden yeşil alanlara iş makineleri ile girdiler.



Savaş karşıtı Rus kadın gazeteciler adına Nataliya Vasilyeva



Yaşam Boyu Başarı Ödülü: Kadın Koalisyonu

İşçi direnişlerinin ön saflarındaki kadınlar adına Rojbin Polat & Esra Soybir





Boğaziçi Üniversitesi akademisyenleri

Desenler: **Ramize Erer**

Öncelik

Feyhan Güver

















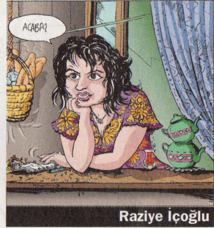


Mehmet Ali & Akşamsefası

raziyeicoglu@gmail.com

PAPARAZZİYE

EX'TEN TANELER



● Suçlu, **EX** olsa da kurtulsa mı, **EX** olsa da elimizden kurtulsa mı Acaba?

● Meğerse, ölmek zor, ölmemek çok daha zormuş.?

● Bu dünyadan göçenler mi mutlu, kalan **EX**'ler mi umutlu Acaba?

● **EX** coğrafyada, **nEXt** bölge ile Eğitim müfredatı değişti..**8. Bölge. "İhmal Bölgesi"**. Ve hiç kimse artık o 8. Bölge'nin haritadaki yerini haritasız bulamaz oldu.



● **EX**'lerin Suçunu Tanrı'ya atmak en kolayı daima.!

● **"Tanrı korusun"** dediğimiz her ne varsa **EX**'ler çok daha fazlasını 4K izlenme kalitesinde resmen izlettiler.

● Sağlıklı yaşamak diyeti yaparak zayıflamaya çalışan market kasiyeri kadın, **EX** bir depremden sonra; **"bıraktım diyeti Raziye Hanım, deprem olacak, aç mı öleyim yani?"** demişti. Afetlere ödenen diyetler hep kendi anladığımız gibiymiş her durumda. Herkesin depremi, empatisi kadarmış meğer.

● "Deprem öldürmez binalar öldürür" demek. "Afet değil, dayakçı **EX** koca öldürür" demek gibi bir şey. Hep mi olacak olanlar bize Acaba?

● Şiddetçi **EX** kocayı tutuklamak gibi, müteahhitleri tutuklamak. Ya içerden işi başka birine bitirtecek, ya da çıkınca aynı şeyi yapacak. En baştan bu beton Şiddetini tutamamanın çaresizliğindeyiz yine.

● **EX** ailen, **EX** kocan ihmal etmiş, kollamamış, ne ki? En büyük Devasa Aile Seni ihmale bırakıp, **EX** ilân etmiş, çok mu ki **Acaba?**

● Ve bizler **EX** Kaderin yendikleri mi, yoksa, **EX** kaderi yenenler miyiz Acaba?

● **NEXT** afete, değil de, ölüme hazırız gibi oluyor her **EX** şey.

● **EX** Kör, **EX** sağıra **"Şahânesin"** demiş. **EX** Dilsiz duymuş, ama bunu hiç kimseye diyememiş meselesi gibiydi her şey.

● Her can **EX** olacağı anı bilmeden beklemeli yaşam denen süreçte. Çok ağır o hastalığı ve o hastalığın öldürme seyrini, sürecini bilmeden yaşamalı ki, yaşamak bir nebze de olsa yaşamaktan sayılsın.

● **EX** Afetlerden öğrendiğimiz bir şey varsa o da bu adamların son darbe, yumruğu kendileri vurmadan rahat edemeyecekleriydi sanki.

● Kesin bir şey söylemeyecekseniz hiç konuşma. Her şeye, her şeyi konuşan **EX** çok.

● "Ölümlerden ölüm beğen.! Öldüm, öldüm dirildim.! Ölmüştür şimdi meraktan.!" Bizler bu kelimeyi ne kadar da rahat kullanıyormuşuz, ottan saptan her **EX'ten Trik** meseleye.

● Bir bölgeden **EX** geçmiş zamanda söz ettiğimize inanamıyoruz, hem de hiçbir şey geçmişsel olmamışken.

● Yıkılmayana da güvenilmez ki bu afet zamanlarında. **EX** fay es geçerek, yer altından sinsice başka tarafa sapmıştır belki de.

● **"Hayat devam ediyor"**, kurgu cümlesindeki, Hayatını kaybedenlerden çıkıp başka yerlerde devam eden **EX** hayat iyi niyetli bir şey olsaydı devam etmez, hayatını kaybedenlerin yanında olurdu.

● Ölümle bu **EX** yobazların arasında yaşamak arasında bir seçim mi yapmalıyız Acaba?

● Hayat, başkasının hatası, yanlışı yüzünden bitmemeli. Ve her **EX** şiddet gibi de buna ecel, kader denilmemeli.

● Her **EX** felaketin başı **"Vicdan'a"** çıkıyor diye, ortada kirli de olsa bir vicdan var ki bir çırpıda temizlenebilir sanılmasın sakın ola ki.

● **EX**'lerden ders alan hep aynı tarafız, hiç ders verdiğimiz yok.

● İnşaatı değiştirenin **EX** kafasını değiştiremedikten sonra, İnşaatı değiştirmek sadece afetin açtığı afeti değişik boyutta büyütüyor.

● Her **EX** ilişki de olan şey oldu işte. İnşaatlar başladığında gerçek dışı cennetten bir köşeydi, sonra dünya dışı gerçekten cennet oldu.

PAPARAZZİYE GÜN - DEMLİK EX'te de, NEXT'te de Aynı FAY'dayız...

● SKendi depreminden korkan herkesin depremi, kendi korkusu ve korkutulduğu kadar.

● Başında beklediğim bir kişinin ölümü karşısında, utanarak, yürüyen ayaklarımı tekmelemiştim. Bu afet karşısında 40 bin kerelerce utandım, her an bitecek olan yaşamımdan.

● Depremden alınan ders; Yeni inşaat yapalım, yaraları sarar, sarmasa da gelen inşaat, giden inşaatı aratır olur.

● Dünyanın deprem ülkelerinde, Afet sığınma parkı, bizde sığınma farkı.

● Her ne felaket olursa olsun bize dönüşen şekli, üzerimize yıkılacak yenilenmiş bir inşaat stresi yine.

● Herkes binayı inşaatı biliyormuş. Günlerdir medyada onlarca mimar, mühendis, inşaatçı yanlışları konuşuyorlar. Peki neredeydiler? Demek ki konuşanların gücü 3-5 müteahhite yetmiyormuş. Yanlışı anlatmak, yanlış yapmaktan daha zormuş.

● Olduğumuz beldeye deprem göçü yapılması, bu diyarlarda deprem olmayacak teminatı anlamına gelmez. Bu bir afetten korunma tedbiri sanılmasın.

● **Deprem Çantası**ndan öncelikle **Deprem Çatısı** elzemdir. Depremde kimse kendi deprem çantasına ulaşabilecek kadar deprem çatısı altında sağ kalamıyorken, hazırlanan deprem çantasını bir başkası için hazırlayıp Deprem olmayan bir yerdekinin çantası deprem olana gitmek zorunda.



● Trajik hikâyelerle felaket yaralarını kapatamıyoruz, daha da açıyoruz aramızdaki fayı.

● "Bir sonraki Bağış kampanyası bizim için yapılacak bu ülkede." dedi haberci. Yaşadığımız bu felaketler, **Yaşacağımız felaketin fragmanıdır dercesine ...**

● "Deprem oldu artık daha ne olsun ki?" sanılır gibiyken, deprem bölgesinde depremden korunanlara bile deprem felaket oldu. Bizler daha kaç kerelerce öleceğiz **Acaba?**

● Sadece sismik afet faaliyetteyken, **4:17** de durmuş ve bir evin salonundan savrulmuş duvar saatindeki zaman, haykırıyordu; "11 ilde her şey o anda durdu, hayat kapandı" diye.



Devamı 24. Sayfada

TRAVMA TEPKİLERİ

Betül Yılmaz







VE ÇARESİZLİK

AMA ÇARESİZLİK

İLÜZYONDUR

Mehmet Ali & Akşamsefası

raziyeicoglu@gmail.com

PAPARAZZİYE



Raziye İçoğlu









● "Kepçe girerse sağlıklı cenaze bulunması imkânı yok." dedi bölgeden bağlanan bir kurtarıcı. **"Sağlıklı Cenaze"** kelimesi duydum ya, artık ne diyelim?

● Doğa olayından mı gitmek, yoksa olaylı doğadan mı gitmek? arasındaki kalın bir faydayız meselesi.

● Ve Doğal afet, ilk önce kötü niyetli insanları da bölgeye çeker. Doğal afetten çıksan, bir çok talancının içinden çıkamazsın, Ve neredeyse afete geri dönmek istersin…

● Hata **Hatay**'da değil, birileri yanlış yaptı.

● **Hatay**'larımızdan ders almıyoruz hiç. Diğerlerinin **Hatay**'larından ders alıp onunla yaşamaya çabalamamız mı gerekli hep Acaba?

● Yardımda, azlarını çok saydılar, **Hatay**'ımızı yok saydılar.

● Bir naylon Market poşetiyle evimize kasayla giren Kızılay, sadece bir SODA markasından başka bir şey değilmiş meğer.



● Bazı kelimelerde iki sessiz harf arasında sesli harf olmaz, ve Dilbilgisi yakışanı ile, **"Kriz Yönetimi"** yazılır,"Karar bekleyen **Keriz Yönetimi"** olarak okunur.

● Başımıza gelen bütün depremlerde, yıllardan beri değişmeyen, tv ekranlarından yine **"DepremZade"** diyerek bağış yaptılar. Depremzedenin oğlu mu demek istiyor, Farsça mı söylüyor, yoksa bağış yapanın soyluluğundan mıdır **Acaba?**

● Mesela, **Afetzede'** misiniz?, **Afadzade'lerden ('gillerden)** misiniz?..

● Hepimiz, her zaman **zede**-yiz, zedeliyiz. Önüne gelen geçen, afetler değişiyor sadece zaman zaman.

● Ve deprem dayanıklılık testi değil de, Pes etme, pes etmeme, pes ettirme sınırlarında Can dayanıklılık testi yapılıyordu sanki.

● AFAD'ın da afetidir tatbikatı bu; diğerlerinin hataları ile yaşamayı öğren, yollarına çıkma, seni görmesinler, kendi başının çaresine bak.

● Sismik deprem mesajı gibi, Yollar yarılmış, ama yolları yapanın bir binadaki reklâm resmi bile etkilenmemişti, Camlarına kartonet baskısı reklâmını alan yıkılmayan bina dimdik ayakta. Okuduğu Şiir klibi gibi. "cihan yıkılsa emin ol bu cephe sarsılmaz.!" dercesine.

● İnşaat sever müteahhitler, inşaattan çok kazanma konusunda endişelenirler, o inşaatlarda hayat kaybedenler de müteahhitlerin kazanmasından korkar.

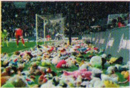
● Kestirip atmaya, tıraşa olanak bulunmama izlenimi veren uzayan pis sakal ölçüsünde yaraları sarmak göstergeli, Bakan diyor ki; **"Depremin yaralarını sarmak..."**. Burada insan nerede Acaba? Yine depremin yaraları, depremin yaraladığı canlar değil? Deprem neydi? İnsan neydi? Kurtarma neydi? Vicdan neydi? Hayat neydi? Hayat bir emekti.

● İlk gözden çıkarılacaklar listesinden neden sıyrılamıyoruz ki Acaba?

● **Varoluşsal Bir Kriz** içinde olan**,** Afetler ve çocuklar yalan söyleyemez.!

● Yanlış koşul, yanlış zaman, yanlış yer. Üç yanlış bir doğru edecek olsaydı şayet, o da AFAT.

● Maçlar seyircisiz, evler insansız, insanlar evsiz, çocuklar ailesiz, aileler çocuksuz, cepler parasız, dolaplar yemeksiz ve bazı insanlar kalpsiz, Hukuksuz, Hükümsüz, Yüzsüz, oynanıyor şu hayat sahnesinde her şey çoktandır.



● Depremle, şiddetle, korona ile yaşamayı öğreniriz de, bir tek huzurla, sağlıkla yaşamayı öğrenmeyi yaşayamadık ki.

● İlk öncesinde de, Doğayı katlederek, güzelim, doğalım doğayı bile kızdırdılar. Çocukluğumuzda uçurtmamız ağaçlara değil tellere takılmaya başladığında dünyadan Son Çıkışa doğru hızla ilerliyorduk.



● Dünyadan göçenlerin bu afetleri görmediği, fakirlik, çocuksuzluk için şanslı hissetmek



















Bizler yaşamı böyle mi algılayacağız? Öyleyse bu yaşama yaşamak değil ki.

● Bu sismik hareket, bir sinsi siyaset plânına nasıl dönüştü, ileri dönüşümde Acaba?

● Tasarrufun tasarrufu, afetin afeti, ecelin de eceli, fakirliğinde fakirliği, zamların da zammı, kaderin de kaderi, şiddetinde şiddeti... Beterin beteri, Dibin de dibi yani, faylarındayız.

● Yollar utandı da yarıldı, yerin altına geçti de, Fay damarımız, ar damarı çatlağından çok daha sonra yarıldı.



● Muhitimdeki, Kızılayın sağlık hizmeti veren binasının karşısındaki tahta banka oturmuş deprem yardımsızlığı konusunda Kızılay'ı çekiştiriyordu iki Teyze, çok oturaklı Yüksek Divan eylemi kalitesinde.



Mehmet Ali & Akşamsefası

damlaarslan@gmail.com
Ayşegül Damla Arslan

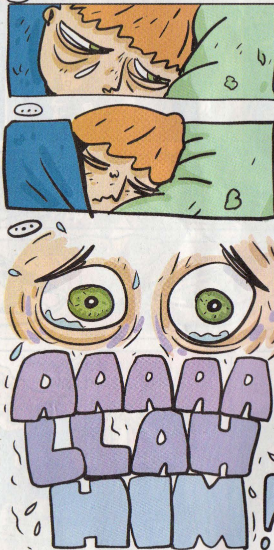


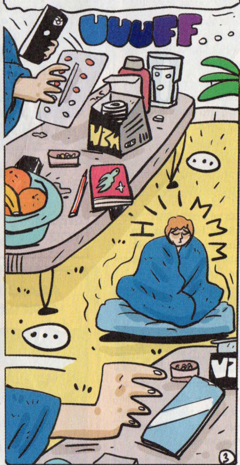


HER ŞEYİN GURUSU

"Bugün bu yazıyı okuyorsanız, asla yaşadığımız felaket ile ilgili bir şey okumayacaksınız demektir. Kendimi yazmaktan imtina ediyorum çünkü. Çünkü kimsenin acısını kelimelere dökmek asla ama asla haddime değil. Yaşadığım duygularımı da perde arkasına, halı altına, kilitli kasalara koymak istiyorum.

Bilmeniz gereken tek şey, aynı hislerle yaşadığımızdır."

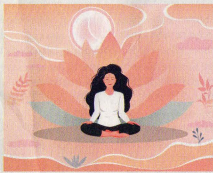




Üniversitedeyken o kadar sosyaldim ki, tiyatro kulübünden sonra voleybol takımına da girmiştim sıfır spor kabiliyetimle. Daha "dakka bir vurdu ve gol olduuuğğ" tadındaki ilk smaç denememde sağ baş parmağımı şişirmiş, o kadar insanın içinde ağlamamak için kendimi zor tutmuş, tek elimi kullanabildiğim için o zamanki sevgilime "yhaaa çk ktym, gelip beni al" diye mesaj atamamış, eve spor gazisi olarak tek başıma gitmiş, buzdolabı olmayan öğrenci evine gidip, komşudan "Yıldız Teyze bi parça buzun var mı, elim şişti" diyerek aldığım küçük plastik donmuş su şişesini elimin üzerine koymuştum ki daha da kötü olmasın. Nitekim oldu. Ev arkadaşımın yaptığı kısırı sol elimle yemek zorunda kalmıştım. Spor hayatımı orada noktaladım.

Peki neden?

Hala düşünüyorum, neden bilmediğim bir şeyin parçası olmak istedim? Safi sosyalleşmek miydi amacım yoksa bir şeyler öğrenebilmek miydi? Ya da kendimi ispat etmek istedim "bakın ben bunu da yapabiliyorum" diye. Çünkü diğer taraftan tiyatro kulübündeyim, oynadığımız oyunun en zor rolü bana verilmiş, hakkını veriyorum ki herkes "yhaaa senin burda



ne işin var, konservatuara gitsene" diyor. Havalarda uçuyorum. Hmmm, bu şey değil mi ya her şeyi yapabilen Türkiye'nin En Güzel Kadını Sendromu?

Belki de.

Zaten bizim takım turnuvada sonuncu olmuştu. O an "ay iyi ki yokmuşum içinde, benim de bu yenilgiye katkım olurdu" diye düşünmüştüm. Yensen yenilsen kalbim hep sende değil yani. Maçtan sonra hamburger yemeye gitmiştik de çantamdan çıkarttığım form bisküvilerini kemirmiştim. Hayatımın bir döneminde hiçbir şeye dikkat etmeyerek bu dikkatsizliğin şampiyonu oldum. Harikuladeğ. Zaten kolektif işler

beni bozuyor. İstemediğim kolektif işler ama. Sporumu tek başıma yapınca mis gibiyim, bu yüzden bunu bozamıyorum. Sosyalleşmek uğruna sakatlanmak istemiyorum. Hala istediğim Yasemin Evcim mertebesine ulaşamadım, belki işin ehli biri bacağımdan tutsa şakadanak spagat açacağım. Ama yok. Everest'e kendim de tırmanabilirim.

Bazen, yolunu aydınlatacak o feneri kendin tutmak istersin elinde.

Öğreneceğini öğrendikten sonra, kendini geliştirince en sevdiğinin yanında bile kalmak istemezsin. Döngüdür bu. Yeni bir öğrenişe yelken açmak gibi. Deniz fobim var ama yelken açarım umarsızca.Hocaların hocası dersin, seni baştan yaratmıştır her anlamda, ama bir bakarsın bir süre sonra hocanı geçmişsin. Demeyeceğim boynuz kulağı geçer diye. Belki hocanı sen bırakmamışsındır, hocan seni bırakmıştır. Bilemiyorum. Tıpkı Jung ile Freud gibi. Freud ile Jung gibi niye değil, Jung bizim kırmızı çizgimizdir. Freud haklı da olsan haksızsın.

Bu yüzden Guru olanlardan hoşlanmam. Öğretmenlikleri süreklilik arz ediyor. Yersen. Öğretileri bana boş geliyor. Herkesin içten içe bildiğini yine içimize içimize pazarlıyorlar. Sevgi, iyi niyet, netlik, bilinç, bunları kullanarak cümle kurduğumuz zaman guru oluyoruz. O zaman ne var yani, abe yazayım size iki tane güzel cümle, beni bilesiniz guru.

Kahve falı da böyle değil mi?

"Sürekli mutlu göründüğünüzde ilk mutsuzluk anınızda gafil avlanırsınız" hah ben bu işi biliyorum. Doğru değil mi ama? Bu cümlemi influencerlarımıza armağan ediyorum, linki de aşağı bir yerlere bırakırım belki. İlgilenirsiniz diye muadil cümleleri daha sonra paylaşacağım.

-Damla Ablaaaaaaaa çok güzellllll. Link var mı?

Sadhguru kalkar mısın o minderden, benim oturmam lazım? Ne, benden iyi mi yoga yapıyorsun? Şu an meditasyonda mısın? Kafanın üstündeki turuncu ışığı tanıyorum yalnız, aynı lambadan bende de var. Geçen yogacı bi kız link vermişti, ordan şey etmiştim. Sen de mi ordan şey ettin.

Yemezler.









Mehmet Ali & Akşamsefası

DÖRT KÜP AMA DÖRDÜNÜN DE KULBU KIRIK DEĞİL

Guru demişken iyi bir guru olmanın en önemli dört şartı : 4 küp olacaksınız.

1-Sabır
2-Bilgi
3-Sır
4-Sinir

Genelde sinir küpü olarak hayatımı yaşıyordum. Far görmüş tavşan gibi gözlerimin açıldığı aydınlanmadan sonra sinir küplüğünden biraz kendimi uzak tutmaya başladım. Sinir küpü deyip geçmeyin, keskin sirke küpüne zarar diyorlar ama yine küpe bir şey olmuyor. Sadece kulağınıza küpe oluyor yaşadıklarınız.

Tam bir bilge olabilmem için önümde 13 yılım var. Erkenden bilge olursam yanlış bilgi aktarımı yaparım diye korkuyorum. O kadar da bilgelik makamına saygım var, herkesin saygılı olmasını da istiyorum. İşte herkes bildiği işi yapsa keşke değil mi, yanlışın neresinden dönülürse

yararımıza olur.

Neyse.

Bir arkadaşımın 9 yaşındaki kızı izlediği filmlerden etkilenerek aklına öpüşme falan gelince kendini çok rahatsız hissediyordu, bunu da takıntı haline getirmişti. Annesi de sürekli bize anlatıyordu. Bir gün anneyle kız konuşurken "bilge biri" olarak araya girdim ve "aklına böyle şeyler geldiğinde GİT BURDAN GİT İSTEMİYORUM SENİ AKLIMDA dersen geçer" dedim. Şaman Rahibi gibi el kol hareketleriyle anlattım. Ve bu dediğimi unuttum gitti. Çünkü bilgi kişiler bilgeliklerini icra ettikten sonra hızla başka bir bilge otağına doğru yol alırlar.

Birkaç zaman sonra kızla bir araya geldiğimizde "Damlaaabla, sen bana böle böle demiştin, ben onu hep yapıyorum, hiç aklıma gelmiyor" dedi. İnanamadım. Kendime tabi. Mutlu oldum, iyi bir şey yapmışım. Bunu sadece aklına öpüşmeli koklaşmalı bir şey geldiğinde yapmıyormuş, rahatsız olduğu her şey için yapıyormuş. Annesine de diyormuş "senin de aklına kötü bir şey gelince sen de yap" diye. Kadınlar arası dayanışmaya bakar mısınız? Damla Ablası hammmm yapsın mı? Yok yapamam, et tüketimim minimum seviyede. Akıllı kızımızın, her şeyi dengeli ve özgürce yaşaması en büyük temennim. Akıllı ve kendini bilen kız çocukları yetiştirmek için büyük çaba sarf etmemiz gerekiyor şu şartlarda. Ben de galiba üstüme düşeni bu şekilde yapıyorum. Elimden ne geliyorsa yapmaya devam edeceğim. 8 Martlarımızı acıyla değil coşkuyla kutlamamız için bunu yapmamız gerekiyor.

Çamurlu sulardan arınalım, lotus çiçeği gibi olalım.

Kadınlar Günümüz kutlu olsun.

Ayşe'ye, 2023











ELİM TAŞIN ALTINDA

Gökçen Erdoğa



Bütünüyle yok olmuyor acı. Ona alışmaya, onunla yaşamayı öğrenmeye başlıyorsunuz zamanla. Defaatle tecrübe ettik bunu. Bu topraklar acıya kardeştir, her türlüsü tadıldı. Ama öyle bir acının içinden geçtik ki, kimimiz uzak kimimiz yakın, bütün öğrendiklerimiz silinip baştan yazıldı. Bu, öncekilerden yaman. Daha çok yerden vurdu, daha çok kanattı ve daha çok öldürdü. Her şey aynı ama her şey başka, her şey aynı ama her şey daha... Daha çaresiz, daha güçsüz ve daha üzgün geçti günler. Ama gariptir, birken bin olmanın tadıyla tutunduk hayata, en olmaz denen yerden. Bu topraklar ümide de kardeştir, en alası yaşandı.

"Gülemiyorsun ya, gülmek
Bir halk gülüyorsa gülmektir.
Ne kadar benziyoruz Türkiye'ye
Ahmet Abi" diyor Edip Cansever.

Ne kadar seviyorum bu toprağı, keşke anlatabilsem. Çünkü yönetimlerden ve dahi yönetenlerden bağımsız bir sevdadır Türkiye, iyisi ve kötüsüyle. Çünkü bilirim ki ben gibi niceleri gönül ve ömür vermiştir Türkiye'de kötüleri hepten iyi etmeye. Yıkıntılar arasında bir baş kaldırı, tozun dumanın ardında bir Anka kuşu, imkansızın ardında bir Mustafa Kemal düşü vardır bu ülkede.

Acı, tamamen yok olmuyor hayır. Alışmak da kolay olmuyor, bakmayın edebiyata. Ama illa ki sorulacak hesaplar, illa ki görülecek davalar, illa ki yeniden çıkılacak yollar var. Sokaklara verilecek mert insan adları ve yeniden kurulacak nice yarım yaşam var. Ant içiyorum elim taşın altında, elim taşın altında!



ENKAZ ALTINDA KALMAK KADER FALAN DEĞİL…

Bildiğin tedbirsizlik, ihmalkarlık, hırsızlık, aç gözlülük bir tek kader değil. Doksan dokuz depreminde bunca kayıp vermişken bunun kat be kat daha kötüsünün yaşanması affedilir gibi değil. Türkiye'nin ciddi bir deprem bölgesi ve ciddi depremler yaşamış olduğunu biliyor muyuz? Biliyoruz. Deprem uzmanları devamlı uyarıyor mu? Uyarıyor. Biz hala üç maymunu oynamaya devam ediyor muyuz? Ediyoruz. Maalesef yaşanmışlıklardan ders almak yok bu topraklarda. Hani "Deprem öldürmez tedbirsizlik öldürürdü?" Tedbir almak için daha kaç insan ölmeli? Kaç çocuk yetim kalmalı? Kaç aile evlat acısı çekmeli? Kaç bin kişi evsiz kalmalı? Bilmem hangi müteahhit bilmem hangi havaalanında yakalanmışmış!! Dış kapının mandalı. Müteahhitte gelene kadar kaç kişi var cezalandırılması gereken. İnşaat izni, ruhsat verenler suçlu değil mi? Denetlemeyenler ya? Ne zaman hesap sorulacak? Ne zaman dur denecek? Yeter artık çaldığınız, çırptığınız, vre vicdansızlar. İnsanları öldürmeyecek bina yapmayı öğrenemeyecekseniz yapmayın, bırakın bu işleri, istifa edin ne edecekseniz edin ama başka canlar enkaz altında can vermesin artık.

Deprem bölgesinde yaşanan dramı gözlerim yaşlı izlerken beni dehşete düşüren sosyal medyaya işkence görüntüleri düştü. Yüreğim ağzıma geldi. Afet bölgesinde yağma ve hırsızlık iddialarıyla başlayan ve linçe kadar varan olaylar… O nasıl bir şiddet, nasıl bir acımasızlık. Bir insan başka bir insana bunu nasıl yapabiliyor aklım almıyor. Yüreğim acıdı kamçılanan benmişim gibi. Yağmacıdan, hırsızdan yana değilim elbet. Hırsız ise yakalanıp adalete teslim edilmeli, cezası neyse çekmeli. Ama bu şekilde değil zira "işkence etmek suçtur." İki bin beş yüz yıl önce Yunanlar "işkencenin haklı olup olmadığı" sorusuna Aristoteles ve Antiphon,"işkencenin sonunda hiçbir itirafın mahkemede herhangi bir değeri yoktur çünkü genellikle işkence gören kişi işkencesinin duymak istediğini söyler" demişler. Yağmacı diye dövülen çaresiz, aç, susuz, hayatta tutunma mücadelesi veren biri olamaz mıydı?

Depremin tozu dumanı hala havada uçuşurken, enkaz altında hala binlerce insan varken diyanetten yapılan açıklamayla dondum kaldım. Hangi ahlak yoksunu beynin fikriyse… Normal bir insan bin yıl düşünse aklına gelemez. "Ebeveynleri ölen çocukları evlatlık alanlar o çocuklarla evlenebilirmiş". Resmen istismara davet. Çocuğun hayatta yalnız kaldığına mı yanalım peşkeş çekileceğine mi? Söyleyecek sözüm kalmadı…

Depremzedelere tüm kalbimde geçmiş olsun diyorum, kayıp verenlerin kalp acısı asla yok olmayacağını biliyorum tez zamanda kabuk bağlamasını diliyorum…



OYUNCAK

Bir kutu oyuncak… Bir bebeğin, bir çocuğun yüzü gülebilsin diye… Halk olarak kalbimizi, vicdanımızı sorgulatan bu dönemde, hepimizin fayda sağlayacak bir şeyler yapmak için çırpındığına inanıyorum. Sımsıkı sarıldık, acıları birlikte sarmak istedik.

Her bir oyuncağı kutuya koyarken anılarım canlandı. Bir et bebeğim vardı, gerçek gibi. Kimselere vermeye kıyamazdım. Beş-altı yaşlarında babaannem almış. Babaannem öldüğünde günlerce ağlamış, uzun süre etkisinden çıkamamıştım. O enkaz yığınları arasındaki minikleri düşündüm. Bu bir yara, geçmeyecek bir yara. Normal bir ölüm değildi, açıklaması yok! Bir başka siyah saçlı, hediye bebeğim… Annem saklamış, "çocukların olursa onlara vereceğim" diye. Çocuklarını kaybeden annelerin, babaların yerine kendimi koyamadım bile. Empati yapamıyordum. Sıradaki oyuncak ise uzun yıllarımı birlikte geçirdiğim erkeğin aldığı pelüş ördeğim idi. Bir genç kadının, erkeğin büyük heyecanlarla yaşadıkları gençlik aşklarının kaybolmasını düşündüm. Kutu oyuncaklarla dolarken kendimi ağlıyor hâlde buldum. Bir insan hayatı bu kadar basit olmamalıydı. Aile bağları, dostluklar, aşkların yarım kalmasına ne denli susulabilirdi? Haberlerde bilmem kaç cenaze, ceset deniliyordu fakat unutulan bir şey vardı ki onların hepsinin bir adı ve özenle yaşadıkları bir hayat söz konusuydu. Ben unutamam. Unutan insanı da insan olarak göremem.

Ben bilinçli bir insan olarak her şeyin parayla çözülemeyeceğini biliyorum. O evler yıkılırken hatıralar, aileler de enkaza dönüştüler. "İnsanın kendine yüklenen bütün görevleri yaptıktan sonra işin sonucunu dine bırakmasını" isterdim. Utanıyorum, bu felakette yakınlarını kaybetmiş insanların yüzlerine bakmaya. Amacım melankoli yaratmak, bu felaketi hikâyeleştirmek değil. Binlerce güzel insanın hayalleri, hatıraları benim omuzlarımda bir yük olarak kaldı. Altından kalkamayacağım bir yük. "Cenaze değil yarım kalan aşklar. Ceset değil, olmamış hayaller."



Seda Bülbül

Mehmet Ali & Akşamsefası

Ankara, 24 Şubat 2023

KAÇ DEPREM VURDU BİZİ



Yaşar Seyman yasarseyman@gmail.com

Soğuk bir kış günü kaç deprem vurdu ülkemizi...

Güzelim ülkemin bazı kentlerinin yüzünü değiştirdi. Binlerce insanımızı bu güçlü sarsıntı yaşamdan kopardı. Öyle bir savruldu ki vicdanlı herkes sıcacık yatağından mahcubiyetle kalkıp, karnını doyurmak için sofrasına oturduğunda lokmalar boğazına dizildi, yutkunamadı, utanarak kalktı sofradan...

Kadim kentlerimiz üst üste dört depremle kalbinden vuruldu...

Malatya, Adıyaman, Şanlıurfa, Kahramanmaraş, Hatay, Osmaniye, Adana, Gaziantep, Kilis, Diyarbakır...

Depremi bir siyasi çalışma için gittiğim Kars'ta duyduk...



Evinden kilometrelerce uzakta depremi duymak da bir başka sarsıntıydı.

Biz ne şansız kuşağız böyle darbeler, depremler, dışlanmaların bizlerde yarattığı acılar, durgunluklar, duraksamalar, incinmeler nedense yaşamımız boyu dur durak bilmedi.

"Hüzün Geldi
Türküler bitti
Halaylar durdu
Horonlar durdu
Al damar, mor damar,
şah damar sustu
Bahçeler put kesildi birer birer
Meyveler salkım saçak taş.
Bir bulut uçardı
Başıboş bedava
Yandı kül oldu.
Hüzün geldi başköşeye kuruldu
Yoruldu yüreğim yoruldu."

Bedri Rahmi Eyüboğlu'nun sevdiğim şiiri bu kez beni farklı etkilese de isyan ettirdi!

Ne telefonum sustu, ne mesajlar kesildi, gözyaşlarım kesilmese de her yere ulaşmaya çalıştım.

Siyasi ve toplumsal uğraş içinde bir de yazar olunca tüm kentlerimizde zilini çalabileceğim dostlar ve tanıdıklar var. Söyleştiğim yerel gazetecilerin röportajları arşivimde duruyor. Kadın hakları savunucuları, siyasetçiler, yazarlarla, okurların mailleri tazeliğini korurken; onlar enkaz altında günlerce kalıp bu dünyadan göçtüler. Kalanlarda hala ayakta! Yatacak oturacak yerleri yok.

Hatay depreminin tüm kıyametini yaşayan ve Ankara'ya gelen dostum Antakya'nın ilk kadın belediye başkanı İris Şentürk, eşi Hakan'ı, ablasını, kuzenlerini, onlarca dostunu, yol arkadaşını kaybetti.

O dağ gibi kadın bu unutulmaz sarsıntı ile sarsılmış, canım dedikleri yitirmesine karşın dimdik karşımda kalanlara dayanışma istiyor. Duyarlılık sürmeli diyor. Saniyeler değil saliseyeler içinde deprem ondan canlarını koparарak almış...

Depremde kadın olmanın zorlukları başlı başına bir makale...

Adıyamanlı dostum, insan hakları savunucusu avukat Osman Süzen, bugün yola çıktık Adıyaman'dan gidiyorum. Tütün kokan şehrim, anılarım yok artık!

Biliyor musun?

"Biz Nemrut'un çocuklarına; lanetli bir coğrafyada doğduğumuz söylenmişti, bu öylesine büyük bir mitti ki yıllarca lanetli olduğumuza inandırılmıştık. Nemrut'a, o Adıyaman'ın, Urfa'nın yer yerinden görülen yüksek dağa nefretle bakıyor, o dağda lanetli atalarımızın inşa ettiği devasa heykellere de düşmanca davranıyorduk. O dağa sadece lanetli atalarımızın, onların tanrılarının yapılan heykellerini kırmaya gidiyorduk. Gel zaman git zaman atalarımıza lanetli de denilse aslında lanetli olmadıklarını, tam tersine oluşturdukları dünyanın çok uzağımızda olan başka bir dünya olduğunu, herkesin evi anlamında kapılarının, herkese her inanca açık olduğunu bu nedenle adlarına Komageneliler denildiğini öğrendik. Antiakos'u, Zeus'u, Oromasdes'e Mithras'ı daha iyi anladık. Onlarla uyanıp onlarla uyuyorduk. Geceleri o dağa çıktığımızda başka bir diyara gidiyoruz hissine kapılıyorduk, kimimiz güneş doğunca güneşe döner, kimimiz yıldızlarla semaha tutuşur, kimimiz şarap içerdik. Sahiden atamız Antiakos bu dağda dememiş miydi "Tebaam şarap içer de taşkınlık yaparsa, askerlerim onlara karışmasın," sanırım bu söze güveniyorduk. Sonra ne olmuştu, zalim Romalılar bizi istila etmiş bu uygarlığı ele geçirmiş atalarımızı Roma'ya sürgün etmişlerdi. Bugün ise Nemrut'un lanetli çocukları başka bir sürgüne gidiyor. Ama bu sürgün uzun sürmeyecek. Geri döneceğiz. Yine yıldızlarla semah tutacağız, yine güneşin doğuşunda güneşe el açacağız, şarap içeceğiz. Yine herkesin yurdu yapacağız tütün kokan Adıyaman'ı... Çünkü biz Nemrut'un ve güneşin iflah olmaz çocuklarıyız."

Osman'ın kapanan telefonunun ardından hıçkıra hıçkıra ağladım.

Adıyaman'ım desem Hatay'ın boynu bükük kalır. Gaziantep'im alınganlık gösterir, Diyarbakır'ım Dicle gibi sessiz ve sitemsiz akar. Osmaniye beni unutma diye sitemli seslenir. Adana'm, az mı seni Çukurova sıcaklığı ile sardım. Yaşar Kemal, "Kız Seyhan, neredesin," diye yine seni anılara çağırır... Kilis'im acı acı gülümser dayanamam... Mahzuni babam, "Elbistan Yeli" türküsünü geçmişten esintilerle yollar. "Sevdiğin yar Malatya'ya değmeli," türküsünü çığırsam, Emekçi "Oy Maraş Maraş," diye sazın teline uzak diyarlardan dokunur. Şanlıurfa'nın yüreği sızlarken; yarası sarılmaz mı?

Depremin kalbinden vurduğu kentlerin hepsi bizimdir. Birini diğerinden ayıramam. Her kentten bir mücadele, iş, okul, kalem kardeşimin, yol arkadaşımın acısını derinden yaşıyorum.

Depremin ikinci haftasında yazıyorum...

İnsanlar başını sokacak çadır bulamıyor...

Yanardağ gibiyim...
Ülkem gibiyim...

20. yüzyılda yaşayan Âşık Serdari: "Nesini söyleyim canım efendim?/ Gayri düzen tutmaz telimiz bizim" diyor.

Yastan öğrenmek, geçmişin fay kırıklarını görmek, yırtıklarımızı dikmek var...

O nedenle "Gayri düzen tutmaz telimiz bizim," diyen Âşık Serdari'ye de başkaldırıyorum! Diyarbakır'da eşiyle depremde yitirdiğimiz sanatçı Zilan Tigris'in dediği gibi:

"Biz kırılmış soyun arsız damarıyız. Kesildiğimiz yerden dal verip çiçek açarız"

Bunca acıyı hangi kalem yazar ki demeden yazmalıyız...

Yorulmak, acılara takılmak bize yakışmaz "İnat da bir murattır," deyip yine yeniden kolonları kesmemeyi, betondan çalmamayı, depreme dirençli evler kurmayı öğrenmeli, insan onuruna yakışan binalar inşa etmeliyiz.

El ele verip bize bunları yaşatanları tarihin derinliklerine gömerek, sevgiyle, güvenle, umutla yarınlara yürümeliyiz...

Her şey var umutsuzluk yok!!!

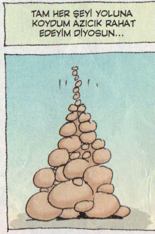


Bal ve Zehir

feyhan güver





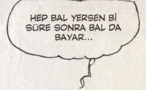














Mehmet Ali & Akşamsefası

BİTTİ

BAYAN YANI

Her Zorlukta Gücünü Çekinmeden Gösterebilen Tüm Kadınların
Dünya Emekçi Kadınlar Günü Kutlu Olsun...

